

Декану др. Милошу Недељковићу
и
Наставном и научном већу Машинског факултета

Београд

Поштовани господине декане др. Недељковићу,
поштоване колегинице, колеге, и студенти, чланови Наставног и научног већа

Хвала Вам на пажњи, поштовани господине декане др. Недељковићу, и на времену које сте ми посветили у току мог прошлонедељног боравка у Београду.

Књига о Машинском факултету, коју сте ми поклонили, је зналачки идејно замишљена и квалитетно технички урађена. Она показује не само успехе Факултета већ, нажалост, и како и колико по неким питањима постоји лоше наслеђе које се преноси на млађе генерације.

Големо бреме непријатног наслеђа се сваљује на новог декана Машинског факултета, сада на Вас, господине декане др. Недељковићу, као и на нове генерације наставника и сарадника.

Једно такво питање је универзитетско и академско омаловажавање језика Србског / српског народа - Србског / српског језика и нашега националног писма - србске / српске ћирилице, а да би се ширила хрватска латиница међу Србима и стварао утисак да је она србско / српско национално писмо, те да би се тиме наставио процес претапања србске / српске омладине у Хрвате и у Србији. То се огледа у томе што је књига написана искључиво на хрватској латиници - на писму једног страног народа, на званичном писму стране државе, а не, и то пре свега, на Србском / српском писму!

Устав Р. Србије још увек не признаје постојање србског / српског националног језика - Србског / српског језика - уопште, те га ни не прихвата за званични језик Р. Србије (упркос званичном предлогу Скупштини Р. Србије у току јавне дискусије о предлогу Устава 1990. год. да званични језик у Р. Србији буде српски језик). Зато, и због поштовања свих позитивних достигнућа Факултета лепо описаних у књизи, сам био примио са захвалношћу књигу од Вас, али с тугом што није написана на србском / српском писму.

Друго питање је кићење Машинског факултета "туђим перјем". И то двоструко туђим. То сам открио касније, пред свој одлазак у Француску.

Међу члановима САНУ с Машинског факултета је у тој књизи увршћен господин др. др. Миомир Вукобратовић, академик САНУ и добитник вероватно свих значајних награда за научно стваралаштво у СФРЈ и у Србији. Он је ту увршћен упркос томе што га Машински факултет није никада изабрао за свог сталног члана. Никада господин Миомир Вукобратовић није био запослен као наставник с пуним радним временом на Машинском факултету, већ у институту "Михаило Пупин". Тамо је радио оно што је радио и онако како

је радио. А у том свом раду је успео да постане један од најобимнијих плагијатора, можда и најобимнији плагијатор, у историји науке у светским оквирима.

Професори др. Лазар Русов и др. Вукман Човић су још 1986. г. (ако се добро сећам) поднели ННВ МФ (а и САНУ, Универзитету у Београду и Електротехничком Факултету у Београду) доказни материјал о плагијаторству господина Миомира Вукобратовића, укључујући плагијате у његовој докторској дисертацији прихваћеној на Машинском факултету као оригиналан и самосталан научни рад вредан доктората. Професори Русов и Човић су тражили да ННВ МФ заузме став о томе (а што би према закону повлачило да Факултет поништи дисертацију господина Миомира Вукобратовића). Нажалост, како за науку, тако и за развој поштених младих наставника и научника, ННВ до сада то није урадило. Уместо тога, МФ се дичи господином Миомиром Вукобратовићем у књизи коју сте ми поклонили, поштовани господине декане др. Недељковићу.

О плагијаторству господина Миомира Вукобратовића је било писано у нашој штампи и излагано у телевизијским емисијама.

О плагијаторству господина Миомира Вукобратовића је књижевник Марко Вешовић написао књигу: "Четврти геније", Свјетлост, Сарајево, 1988 (ако се добро сећам године издања). Преко 300 страна је прожето бројним факсимилима који недискутабилно доказују плагијаторство господина Вукобратовића, почевши од његове докторске дисертације брањене на Машинском факултету у Београду. Та књига је повучена из продаје, суштински забрањена за продају, у Србији, како сам обавештен.

Наставно и научно веће Машинског факултета је сада, после приказивања господина Миомира Вукобратовића као свог члана, попутно обавезно да стави на дневни ред допис професора Русова и Човића, те Вама као Декану, поштовани господине др. Недековићу, и Наставном и научном већу подносим следећи

ПРЕДЛОГ

да Наставно и научно веће Машинског факултета у Београду:

1. стави на дневни ред допис професора др. Лазара Русова и професора др. Вукмана Човића о плагијаторству професора др. др. Миомира Вукобратовића, да донесе одговарајуће одлуке у складу с општељудским моралом, универзитетским и академским нормама и законом,
- и
2. да о свему извести господина професора др. др. Миомира Вукобратовића, институт "Михаило Пупин", који носи име поштеног научног ствараоца, САНУ, Универзитет у Београду, Електротехнички факултет у Београду и јавност Србије.

Овај предлог подносим будући да су ми професор др. Лазар Русов и професор др. Вукман Човић показали оригинална дела и њихове плагијате од стране господина

Миомира Вукобратовића. Тада (1986. - 1988.) сам се лично уверио у огромно плагијаторство господина Миомира Вукобратовића. Зато сам био (из Батон Ружа, Луизијана, САД, где сам био гостујући професор по одобрењу Машинског факултета 1989. - 1990.) потписао 1989. год., заједно са око 35 познатих наставних и научних радника, допис САНУ да размотри допис професора др. Лазара Русова и професора др. Вукмана Човића упућен САНУ, и да заузме одговарајући став о плагијаторству свог, тада дописног члана, господина Миомира Вукобратовића.

Плагијаторство руши темеље наше цивилизације. Оно уништава поштено и оригинално стваралаштво, часно и равноправно учествовање на конкурсима, институцију конкурса и избора, поштовање ауторства, списак референци. Оно обезвређује стварне, заслужене научне, академске и људске ауторитете. Оно срозава институције које плагијатору додељују награде. Оно угушује слободу изражавања да се не би открила истина о стварним ауторима. Плагијаторство и плагијатори су неприхватљиви за сваку наставну, научну и академску институцију која иоле поштује и негује стваралаштво и честит рад. Примери су закон о САНУ и Статут САНУ, као и закон о високом школству - део који се односи на докторате. Плагијаторство господина Миомира Вукобратовића води, као углед, нашу омладину у неприхватљиво погрешном смеру.

Ја сам се све време свог рада на МФ, од 1958. год. као студент, и од 1964. год. као асистент, до 1992. г. као редовни професор, борио, како против студентског преписивања на МФ, тако и против његовог дубљег понирања - плагијаторства.

Имајући све у виду, ја не могу књигу МФ, коју сте ми поклонили, поштовани господине декане др. Недељковићу, да држим код себе. Зато сам замолио професора Коругу да Вам је врати, јер сам тек пред одлазак на пут открио да се МФ дичи господином Миомиром Вукобратовићем. За мене то значи потпун крах свих позитивних тековина цивилизације како на Машинском факултету у Београду тако и на Универзитету у Београду и у Српској Академији Науке и Уметности.

Сматрам да у Србији не може да се заустави опште пропадање докле год господин Миомир Вукобратовић не буде јавно постављен тамо где заслужује и добије оно што заслужује за своје плагијаторство, и врати све добијено својим плагијаторством, а што не заслужује.

Наставне, научне и академске институције највишег ранга у Србији, укључујући Машински факултет, омаловажавају несебичан, пожртвован, поштен рад и одважно, јавно, на закону засновано, иступање професора др. Лазара Русова и професора др. Вукмана Човића за утврђивање истине о научном стваралаштву, о заштити ауторства те и основа цивилизације, о одбрани угледа тих институција и целе Србије. Те институције су својим ћутањем пред поднетим им доказима омогућиле господину Миомиру Вукобратовићу да десетине и десетине месеци преко суда води оптужујући, дубоко малтретирајући и претећи, процес против професора Русова и Човића, да би га он, као тужилац, прекинуо

неколико сати пред изрицање судске пресуде у процесу у коме су професори Русов и Човић доказали своја тврђења о плагијаторству тужиоца Вукобратовића.

Ово је други пут да Вам о овоме пишем, поштовани господине професоре, сада и декане, др. Недељковићу. Први пут је било када сте ме, професор др. Владимир Шолаја и Ви, позвали да вам доставим своју биографију за књигу о 50 машинских инжењера Србије. То нисам учинио, као што сам вас известио, јер сте ме били обавестили да ће у књизи да буде биографија господина Миомира Вукобратовића, али да у њој неће ништа бити наведено о његовом плагијаторству. Ако се тога сећате, онда ово обавештење и овај мој став не би требало да буду изненађујући.

У вези с плагијаторством господина Миломира Вукобратовића сам на Машинском факултету реаговао само једном, а поводом тврђења да сам био нестручан да будем руководилац доктората колеге Новака Недића. Тада сам био поднео, без коментара, Наставном и научном већу копије мојих и Вукобратовићевих радова у којима је Вукобратовић користио делове из тих мојих радова без њиховог адекватног, (тј. на местима где су ти делови коришћени), или било каквог, цитирања. Мој допис сам био умножио у довољном броју примерака да га Архива Факултета достави сваком члану Већа. Тадашњи Декан (покојни професор Иван Колендић) је забранио службеницима из Архиве да га проследи члановима Већа. После тога нисам иступао, како због таквог става Декана, тако и зато што је др. др. Миомир Вукобратовић био кандидат на конкурсима који су били расписани поводом истека мог изборног периода за ванредног професора, а на које сам се и ја пријављивао као кандидат (те сам и био изабран у јесен 1988. год. за редовног професора, а у току свог боравка као гостујући професор на Универзитету Нотр Дам, Индијана, САД, по одобрењу Факултета).

Поштовани господине декане др. Недељковићу, ово еписмо Вама и Наставном и научном већу Машинског факултета у Београду је јавно и можете и Ви и ја, и било ко други, било када и било где да га изнесемо, искључиво у целости, без измена. Природно да је пожељно да буде пренето господину др. др. Миомиру Вукобратовићу и професорима др. Лазару Русову и др. Ђури Коруги, а што не чиним јер не знам њихове еадресе. Под "Цц" достављам професору др. Вукману Човићу.

Ако ово еписмо није меродавно за изношење предлога Наставном и научном већу, онда Вас молим, поштовани господине декане др. Недељковићу, да ми јавите да ово пошаљем Архиви Факултета поштом с мојим потписом.

Белфор, Француска, 28. 04. 2004.

С поштовањем,

Београду

Др. Љубомир Т. Грујић
дугогодишњи професор
Машинског факултета у
www.truth-action.com/people